

GÖZ HİZASI

eye level

ART
ON

GÖZ HİZASI

eye level

Yürürken duvarlara nadiren bakarım. Genelde sık geçtiğim sokakların kaldırım taşlarını iyi bilirim. Göz seviyesi hep çok kalabalıktır, fazla uyarılmaktan kaçınır, veriyi azaltmaya çalışırım. Ve genelde üzülürüm sık geçtiğim sokakların detaylarını ne kadar az bildiğime.

GÖZ HİZASI

Evimden Kadıköy iskelesine yürümem ortalama 17 dakika sürüyor. Karaköy iskelesinden Mert'in atölyesine yürümem ise aşağı yukarı 13 dakika. Yokuş yukarı maskeyle çok hızlanamıyorum. Beni Mert ve Olcay'a götüren, iki taraf arasında gerçekleşen, bu ortalama yarım saatlik yürüyüşte dönüp dolaşıp aynı dört kelimenin etrafında daireler çiziyorum; açmak, kapatmak, görünür, görünmez.

Birçok olası başlangıç veya karşılaşma noktasının arasından birini veya birkaçını seçmek yerine, Mert ve Olcay'a doğru ve onlarla bir yürüyüşe çıkmam gerektiğini düşünüyorum. Her yerde yürümek de aynı değil tabii ki. Ben şimdilik bu yarım saatlik yürüyüşe odaklanacağım.

Yürürken duvarlara nadiren bakarım. Genelde sık geçtiğim sokakların kaldırım taşlarını iyi bilirim. Göz seviyesi hep çok kalabalıktır, fazla uyarılmaktan kaçınır, veriyi azaltmaya çalışırım. Ve genelde üzülürüm sık geçtiğim sokakların detaylarını ne kadar az bildiğime. Geçenlerde sevgilim Karaköy'deki tramvay durağının karşısındaki binanın buradaki en sevdiği bina olduğunu söyleyip parmağıyla binayı işaret ettiğinde bu nedenle hüznlendim. İstanbul'da belki de en sık geçtiğim bu meydandaki yaklaşık beş bina büyüklüğündeki binayı ilk defa gördüğümü itiraf edemedim.

Hep aynı sokaktan yürümemeye çalışırım bir de. Baktım bir sokağı çok sık kullanmaya başlıyorum hemen bir paralel sokağı denemeye gider ayaklarım. Rutine karşı tuhaf bir korku beslediğimden olsa gerek. Bir tür çağımız bağlanma korkusu belki de.

Mert'in duvarlara ilgisi, kapatan ve kapatılan veya gizleyen ve gizlenen ilişkisindeki plastik değer olarak tanımladığı bir yerden besleniyor. Yüzeydeki farklı olasılıkları keşfetmek de pratiğinin bel kemiğini oluşturuyor. Sergide Mert ve Olcay'ın önünden geçtiği, hayalini kurduğu veya bilinçaltından ortaya çıkan duvarlardan tuvale sızmış, daha sonra tuval olarak başka bir takım duvarlarda sergilenen bu işlerin olasılıklarını düşünüyorum henüz Kadıköy'deyken.

Ben de duvarları kolektif bir mecra, birçok öznenin bir aradılığı olarak düşünüyorum. Olasılık deryası, diyor Mert yine. Aslında ortak bir bellek gibi, bir katmanın üstüne farklı zamanlarda ondan bağımsız düşünülemeyecek başka bir katmanın eklenmesi ile karşımıza çıkan bir kolektivite. Karşılaşmaların duvara etkisini de düşünmeden edemiyorum tesadüfe ve ciddiyetsizliğe alan açan birçok duvarın önünden geçip giderken.

Bir hikaye mekanı olarak duvar, diyor Olcay ise. Görmek istemek ve istememek arası hassas bir dengede heyecanlanıp peşine düştüğü bir takım duvarların pratiğine olan etkisinden bahsediyor. Heyecan kelimesi ilgimi çekiyor. Güçlü ve geçici bir duygu durumu heyecan. Bir hayalin peşinde koşuyoruz, diye ekliyor. O anda biriktirdiğim duvar görüntüleri Olcay'ın koşuş hızında gözlerimin önünden geçiyor. Fünükülerin girişinin hemen sağındaki sokaktan yukarı çıkarken, Benim peşine

düştüğüm bir duvarım var mı diye düşünmeye başladım. Maalesef aklıma hiçbir duvar gelmiyor, yine kendimi çocukluğumdan hatırladığım pembe ve mor kaldırım taşlarını düşünürken buluyorum.

“Siz yürür müsünüz?” diye tuhaf bir soru sordum Mert ve Olcay’a yanlarına vardığımda. Önce anlamadılar tabi ne demek istediğimi, sonra “Yürürüz tabii” dediler ve Bankalar Caddesi’ne yollandık. Seneler önce depresyona girdiğimde o zaman yaşadığım şehrin her sokağını yürümeye kalkmıştım. Şehrin duvarları arasında yürümek, bir yandan da çoğulluğu, yaşanmışlığı, geçiciliği ve daimi değişimi düşündürdüğü için çok verimli bir yas tutma yöntemi bence.

Fenomenolojik bir deneyim olarak duvar, diye düşünüyorum. Yürürken beden etrafındaki dünyaya karşılık veriyor. Bir haftalık hastalığımın sona eren ilk defa evden çıkıp yürüdüğüm öğleden sonra ya da endişeli bir sabaha uyanıp geç kalma kaygısıyla koştururken, duvar da yazı da başka deneyimleniyor.

Olcay’a dönüp üzerinde çalışmakta olduğum bir kitaptan bahsediyorum. Kitapta en az sahip olmak isteyeceğim süper gücün görünmezlik olduğunu da yazdım. Hiçbir şey görünmezlik kadar kişinin varlığını haykıramaz çünkü bence. Duvarlarda olduğu gibi, bir şeyin üstü kapatılınca yalnızca alttakinin büyüklüğünün, öneminin ve potansiyelinin altı çiziliyor. Bir şeyin üstü kapanırken aslında o şeyin açılması için onlarca olasılık ortaya çıkıyor bir anda. Olcay soruyor; Kapatmak mı açmak mı?

Bu yürüyüşü akademik referanslarla bezemeyeceğime söz vermiştim ama görünmezlik üzerine konuştuğça Merleau-Ponty ve Irigaray’i düşünmeden edemiyorum. Irigaray herşeydeki içselliği ve asla bilinmeyecek olanın altını çizer. Görünmez veya örtük olan ve asla tam anlamıyla bilinmeyecek olan özneler arası ve ötekenden öğrenme için alan açar. Görünmeyen ve yokluk tam da bu nedenle oldukça önemli bir potansiyel taşıyor.

Merleau-Ponty de bir noktada bulunmanın ve o noktadan bir görüş açısına sahip olmanın muhakkak o noktanın kendisini görememek anlamına geldiğini savunur. ¹ Bu da aslında insanın öznelliğinin ve kısmiyetinin bir göstergesidir.

Göz hizasını hassas dengeye oturtabilmek, diye devam eden cümlesinin başını yakalıyorum Mert’in. Göz hizası komik bir deyiş, kimin gözü sorusunu nasıl duyulabileceğini göze alarak soruyorum. İnternetteki dört dakikalık araştırmamda ne Türkçe ne de İngilizce aratınca göz hizasının yaklaşık kaç santimetreye denk geldiğini bulamıyorum. Ortalama bir boy, ortalama bir göz yüksekliği alıp kısmi bir ortaklık, bir buluşma noktası seçme fikrine sonradan alışıyorum.

Ben kendi sorularımda kaybolup gitmişken Olcay soruyor; Yemeğe pişerken kapağını açıp bakmak mı istersin yoksa tabakta son halini görmek mi? Ben yemek pişerken sabırsızlıkla devamlı izleyenlerden, tabaktaki son halini gördüğümde zihnimden dönüp dönüp o “olmamış” halini bulup çıkaranlardanım. Yürümeyi de belki bu yüzden seviyorum sanırım. Bir yerden bir yere hareket, o yere varana kadar görsel, bedensel ve işitsel dünyamda birikenlerin vardığım noktadaki ‘ben’i şekillendirdiğini düşünmek benim için henüz bilmediğim o varış noktasına giden yolda heyecan verici. O duvarın altındaki bütün katmanları asla tamamen bilemeyecek veya göremeyecek olmanın, ancak buna rağmen zaman zaman o katmanların altından çıkan bir rengin, bir kelimeye veya harfe benzer bir köşenin peşine düşmenin veya hayalini kurmanın önemine inanıyorum. Görünürlük ve görünmezlik üzerine düşünürken güncel resmin potansiyeline ve anlık da olsa bir olasılık deryasında, bir aradalık mecrasında, hikaye mekanında buluşup göz göze gelmenin heyecanına da.

Amaçsızca, kaybolarak yürümeyi ve cevap vermeye yeltenmeyeceğim sorular sormayı seviyorum. Kendi sorduğum veya bana yöneltilen ve yöneltebilecek bazı sorulara da daha fazla Mert gibi “İşte öyle demek istiyorum...”

¹ Merleau-Ponty, Maurice, Alphonso Lingis, and Claude Lefort. The Visible and the Invisible: Followed by Working Notes., 1968.

Deniz Kırkalı

I rarely look at the walls while I'm walking. But I am familiar with the paving stones of the streets I take often. The eye level is always so busy; refraining from getting stimulated too much, I try to minimize what I take in. I get upset of how little I know of the details of the streets I walk through often.

EYE LEVEL

It takes about 17 minutes to walk from my house to Kadıköy pier. About 13 minutes to Mert's studio from the pier in Karaköy. I can't speed up much uphill with a mask on. During this half-hour walk that brings me to Mert and Olcay, which takes place between two sides; I keep circling around the same four words; open, close, visible, invisible.

Instead of picking one, or a few, meeting or starting points, I figure I should take a walk to, and with Olcay and Mert. Walking in different places is obviously not the same. I will, for now, focus on this half-hour walk.

I rarely look at the walls while I'm walking. But I am familiar with the paving stones of the streets I take often. The eye level is always so busy; refraining from getting stimulated too much, I try to minimize what I take in. I get upset of how little I know of the details of the streets I walk through often. That is why I got upset when my boyfriend pointed at the building across the Karaköy train stop and said that was his favorite building a few days ago. I couldn't admit I was seeing the building, which is the size of five big buildings, at the crossroads where I pass by almost every day, for the first time.

I try not to walk through the same streets every so often. If I realize taking a certain path is becoming a habit, my feet walk towards alternative parallel streets. It may be because of a strange fear of routines. Or perhaps a sort of fear of commitment, very common in our generation.

Mert's interest in walls feeds off of a place he defines as the relationship between what conceals, gets concealed or what hides and gets hidden. Exploring different possibilities that occur on/within the surface composes the backbone of his practice. I imagine the possibilities of the walls Mert and Olcay pass by, dream of, or the walls that spill from their subconscious, that find form on a canvas and get shown on other walls while I am only in Kadıköy.

I think of the walls as a collective medium, the coming together of many subjectivities. Mert also calls it, a sea of possibilities. It is almost a collective memory; a collectivity where different layers are added on top of another in very different times, but cannot be thought of separately. I cannot help but think of the role of encounters as I pass by walls that open up space for coincidences and lightheartedness.

Olcay calls it, a space for stories. He speaks of a delicate balance that shapes his practice, of wanting and not wanting to see, that he follows with excitement. The word "excitement" catches me. Excitement is a strong and temporary state of mind, and emotion. We follow a dream, he adds. In that moment, all the wall images I had collected pass through my mind at the pace Olcay runs. As I walk up the street towards the right of the funicular, I wonder if I have a wall that I am after. Sadly, I cannot think of any. I

find myself thinking of the pink and purple paving stones I know so well from my childhood.

I ask “Do you walk?” to Mert and Olcay. Strange question. First, they of course don’t understand, then reply “We do” as we head towards Bankalar Avenue. I was depressed a few years ago and attempted to walk every single street of the city I was then living in. Walking through the walls of a city is a very efficient way of mourning; it makes one think of plurality, experience, transience and permanent change.

Wall as a phenomenological experience, I contemplate. As one walks, the body responds to the world that surrounds it. The ways in which I experience the walls and the writings on these walls are very different when I’m outside for the first time after a week of illness, or when I am in a rush, worried of being late in the morning.

I tell Olcay about the book I’ve been working on. Invisibility is my least favorite superpower, I write in the book. Nothing could scream the presence of someone or somethings as much as invisibility does. The act of covering is nothing but highlighting the significance, magnitude, and potential of that thing. Same with the walls. When you cover something, you simultaneously create hundreds of ways for it to be unveiled. Olcay asks; to open or to close?

I promised I wouldn’t embellish this walk with academic references, but as I talk about invisibility, I cannot help but think of Merleau-Ponty and Irigaray. Irigaray underlines the inwardness in everything, and that which will never be known. It opens up space for intersubjectivity and learning from the other that is invisible or implicit and that will never be fully known. For this reason, the invisible and the absent has great potential. Merleau-Ponty also argues that being situated at a point and having a point of view

from that point necessarily means not being able to see that point itself. This is actually an indication of human subjectivity and partiality.

I catch the beginning of Mert’s sentence that goes as, putting the eye level in a delicate balance. Eye level is a funny phrase, I ask acknowledging how the question “who’s eye?” might come across. In my four-minute research on the Internet, both in English and Turkish, I cannot seem to find exactly how high the eye level is. It takes me a while to get used to the idea of taking an average height and an average eye height.

Olcay pulls me out of the tangle of my own questions, asking if I prefer to look at a meal as it is cooking, or to see the ready-to-eat version at the plate? I am one of those who watch the food impatiently while it is being cooked, and when I see the final version on the plate, I go back in my mind and pull out the versions that did not come out. This may be the reason I like walking, I suppose. Moving from one place to another, thinking that all the visual, bodily and auditory information I gather along the way are shaping the person I am when I arrive at the destination point which I don’t know yet is exciting. I believe in the importance of never being able to fully know or see all the layers over that wall, but still chasing or dreaming of a color, a word or a glimpse of a letter-like corner that emerges from under those layers.

I like walking aimlessly as well as asking questions that I don’t necessarily try to answer. And I want to answer the questions that I myself ask, or that are directed to me, more like Mert does, “It is what it is...”

¹ Merleau-Ponty, Maurice, Alphonso Lingis, and Claude Lefort. The Visible and the Invisible: Followed by Working Notes., 1968.

GÖZ HİZASI

eye level

Mert Diner

Half way, 2018

Tuval üzerine akrilik ve sprey boya
Acrylic and spray paint on canvas

52 x 45 cm

Mert Diner

There might be something in there, 2018

Tuval üzerine yağlı ve sprej boya

Oil and spray paint on canvas

52 x 45 cm

Unexpected, 2018

Tuval üzerine akrilik ve sprej boya

Acrylic and spray paint on canvas

115 x 100 cm

End, 2018

Tuval üzerine yağlı boya, akrilik ve sprej boya
Acrylic, oil and spray paint on canvas

115 x 100 cm

Layers 2, 2018

Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas

65 x 60 cm

Mert Diner

Unt-lua 8, 2018

Tuval üzerine akrilik ve sprej boya
Acrylic and spray paint on canvas

185 x 170 cm

İsimsiz | *Untitled*, 2018

Tuval üzerine yağlı ve sprej boya
Oil and spray paint on canvas

110x 100 cm

Untitled way, 2018

Tuval üzerine yağlı ve sprej boya
Oil and spray paint on canvas

110x 100 cm

İsimsiz | Untitled, 2019

Kağıt üzerine karışık teknik
Mixed media on canvas

49x43cm

Mert Diner

İsimsiz | *Untitled*, 2018

Kâğıt üzerine akrilik, yağlı ve sprej boya
Oil, acrylic and spray paint on paper

47 x 40 cm

P-lua11, 2019

Kâğıt üzerine akrilik ve sprej boya
Acrylic and spray paint on paper

45 x 38 cm

GÖZ HİZASI

eye level

Olca Kuş

İsimsiz | *Untitled*, 2017

Tuval üzeri gazete kağıdı, sprey boya, akrilik ve mürekkep
Newsprint, spray paint, ink and acrylic on canvas

130 x 90cm

Olcay Kuş

Göçmen Nesne Arzusu, 2021

Tuval üzeri akrilik ve sprej boya
Acrylic and spray paint on canvas

140 x 120cm

İşte, 2021

Tuval üzeri akrilik ve sprej boya
Acrylic and spray paint on canvas

140 x 120cm

İsimsiz | *Untitled, 2018*

Tuval üzeri akrilik boya, sprej boya ve kağıt
Paper, acrylic and spray paint on canvas

90 x 70cm

İsimsiz | *Untitled, 2021*

Kağıt üzeri akrilik boya, sprej boya, mürekkep ve kolaj
Acrylic, collage, spray paint and ink on paper

40.5 x 29.7 cm

Olcay Kuş

İsimsiz | *Untitled, 2021*

Kağıt üzeri akrilik boya, spreyl boya, mürekkep ve kolaj
Acrylic, collage, spray paint and ink on paper

40.5 x 29.7 cm

İsimsiz | *Untitled, 2021*

Kağıt üzeri akrilik boya, spreyl boya, mürekkep ve kolaj
Acrylic, collage, spray paint and ink on paper

40.5 x 29.7 cm

İsimsiz | *Untitled*, 2018

Kağıt üzeri serigrafi boyası, sprey boya ve mürekkep
Screen printing paint, spray paint and ink on paper

70 x 50 cm

İsimsiz | *Untitled*, 2018

Kağıt üzeri serigrafi boyası, sprey boya ve mürekkep
Screen printing paint, spray paint and ink on paper

70 x 50 cm

Olca Kuş

Boom!, 2018

Kağıt üzeri akrilik, sprey boya ve mürekkep ve kolaj
Acrylic, spray paint, collage and ink on paper

70 x 50 cm

Bu katalog, Olcay Kuş ve Mert Diner'in 02.02-18.03.2022 tarihleri arasında Art On İstanbul'da gerçekleşen *Göz Hızası* adlı sergi için hazırlanmıştır.

Published on the occasion of Olcay Kuş and Mert Diner's exhibition *Eye Level* held at Art On İstanbul between 02.02-18.03.2022.

SERGİ KATALOĞU | EXHIBITION CATALOG

METİN | TEXT
Deniz Kırkalı

ÇEVİRİ | TRANSLATION
İlayda Abdik

TASARIM | DESIGN
CFA Advertising Agency

FOTOĞRAFLAR | PHOTOGRAPHS
Emir İbrahimof

BASKI | PRINTING AND BINDING
Saner Matbaacılık
Topkapı Cad. Litrosyolu Sok. 2BC4
2. Matbaacılar Sitesi 34010 Zeytinburnu
Bayrampaşa İstanbul
0212 674 10 51

© Art On İstanbul, 2022

Kaynak gösterilerek yapılacak alıntılar ve seçili görsel malzeme dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

No part of this catalog may be reproduced by any means without prior written consent of the publisher except by reviewers who may quote brief passages and use selected visual materials.

BİZİ TAKİP EDİN | FOLLOW US

© instagram.com/artonistanbul
🐦 twitter.com/artonistanbul
📘 facebook.com/artonistanbul

ART ON İSTANBUL

KURUCULAR | FOUNDERS
Nil Duran, Oktay Duran

DİREKTÖR | DIRECTOR
İlayda Abdik

DİREKTÖR YARDIMCISI | ASSISTANT DIRECTOR
Duygu Şaylı

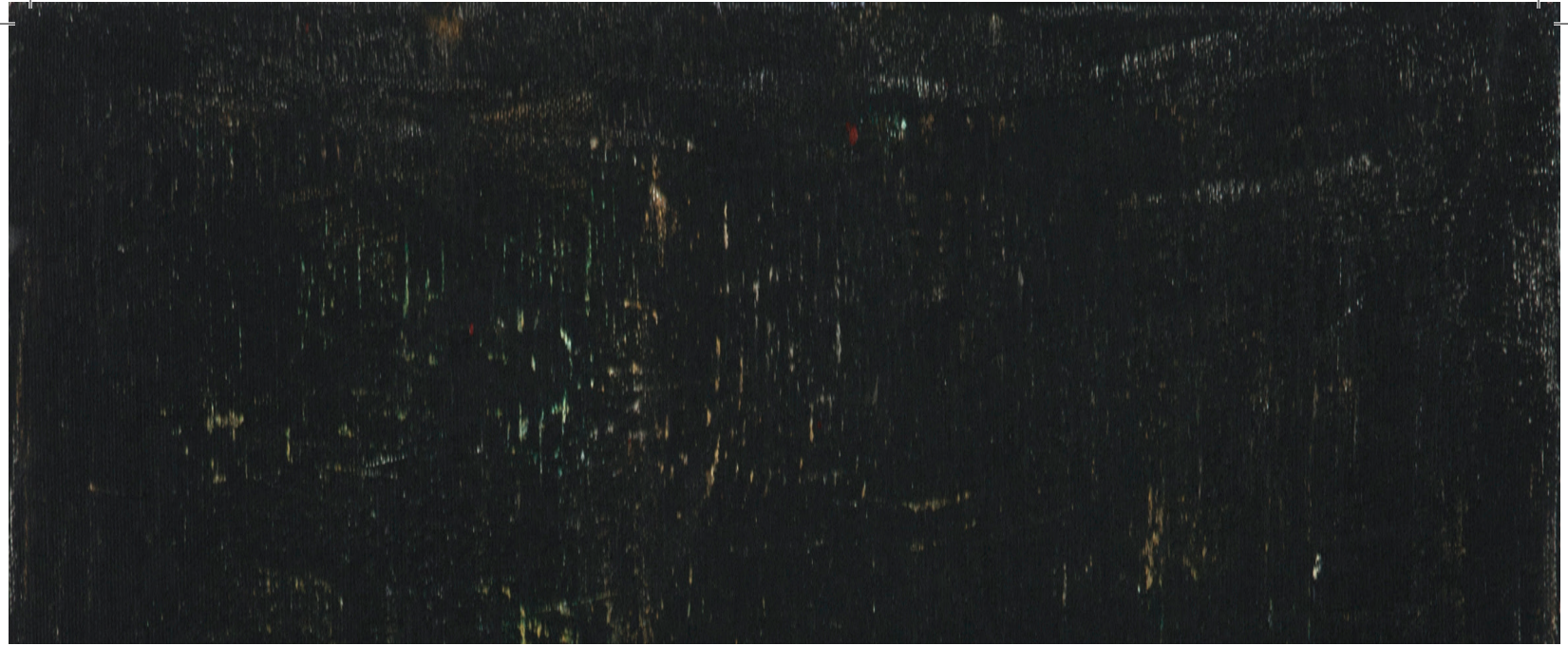
LOJİSTİK | LOGISTICS
Adem Coşkun

YARDIMCI HİZMETLER | AUXILIARY SERVICES
Kevser Özkara

ART ON

Art On İstanbul
Meşrutiyet Caddesi Oteller Sokak
Hanif Binası No:1A
Tepebaşı, Beyoğlu, İstanbul
T +90 212 259 15 43
www.artonistanbul.com

ART
ON

